

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobců **1) V. K., 2) A. K.**, oba zastoupeni Mgr. Jiřím Payerem, advokátem se sídlem Korunní 957/35, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu střeďočeského kraje**, odboru regionálního rozvoje, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení **Ing. Marcely Hodkové**, bytem Věšín 33, PSČ 262 43, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 10. 2011, č. j. 199709/2011/KUSK, sp. zn. SZ 171081/2011/KUSK REG/LS,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2011, č. j. 199709/2011/KUSK, sp. zn. SZ 171081/2011/KUSK REG/LS, a rozhodnutí Městského úřadu Rožmitál pod Třemšínem ze dne 30. 6. 2011, č.j. 02376/11/STAV, sp. zn. 01867/11/STAV/Kr, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům k rukám jejich zástupce Mgr. Jiřího Payera, advokáta se sídlem Korunní 957/35, 120 00 Praha 2, na náhradě nákladů řízení částku 15 504 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným shora zamítl žalovaný odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Rožmitál pod Třemšínem ze dne 30. 6. 2011, č.j. 02376/11/STAV, sp. zn. 01867/11/STAV/Kr, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně (dále též „stavební úřad“) tímto rozhodnutím k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále též „žadatelka“) rozhodl o umístění oplocení severovýchodní strany pozemku parc. č. 536/1 (zahrada o výměře 3 521m²) v katastrálním území Věšín. Toto oplocení se má nacházet na společné hranici pozemku parc. č. 536/1 (ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení) a pozemku parc. č. 536/2 (ve vlastnictví žalobců) s tím, že výška oplocení má dosahovat 1,6 m a oplocení má být zhotoveno z pletiva s plastovou úpravou a kotvením do sloupků s plastovou úpravou.

Žalobci rozhodnutí žalovaného napadají žalobou a navrhují jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobci namítají, že se žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dostatečně nevypořádal s námitkami žalobců proti nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Toto rozhodnutí, jehož odůvodnění tvoří celkem devět vět, je jednoznačně vadné a žalovaný tyto nedostatky nemůže sám zhojit svým zjevně nadbytečně rozsáhlým odůvodněním. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí sice vyjádřil k námitkám žalobců ohledně okolností zahájení územního řízení, způsobu obeznámení žalobců o jeho zahájení atd., nicméně veškeré tyto skutečnosti měly být uvedeny již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jestliže žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které neobsahovalo potřebné obsahové náležitosti, přesto potvrdil, postupoval v rozporu se zákonem.

Žalobci dále namítají, že žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jim neumožnil vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí před jeho vydáním. Žalobci dále namítají, že žalovaný, který bez dalšího vycházel z informace osoby zúčastněné na řízení (žadatelky) o tom, že splnila povinnost podle § 87 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu a v rozporu s § 52 správního řádu. Bylo povinností správního orgánu I. stupně, aby jednoznačně zjistil, zda osoba zúčastněná na řízení uvedenou povinnost splnila, či nikoliv, a to například ohledáním místa v okolí pozemku parc. č. 536/1. Pokud by totiž tato povinnost splněna nebyla, bylo by zapotřebí nařídit opakované veřejné ústní jednání. Správní orgán I. stupně však toto nezjistil a bez dalšího vycházel z tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že tuto povinnost splnila. Pokud toto objektivně neproověřené tvrzení převzal i žalovaný, zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť pravdivost takové skutečnosti není nijak objektivně podložena. Provést odpovídající dokazování bylo přitom povinností správního orgánu I. stupně a nikoliv žalobců.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl základní rysy vedeného řízení, to znamená, že zahájil řízení, nařídil veřejné ústní jednání na den 30. 6. 2011, a že o průběhu ústního jednání byl sepsán protokol. Dále uvedl, že nebyly uplatněny námitky ani připomínky, a že se účastníci řízení nevyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí. Tato fakta jsou přitom pro dané řízení stěžejní a kompletní. Jediným podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom byla žádost a projektová dokumentace, s nimiž se účastníci řízení mohli seznámit při veřejném ústním jednání, tak i následně nahlížením do správního spisu. O konání veřejného ústního jednání byli účastníci vyrozuměni v oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 5. 2011, které bylo řádně doručeno vyvěšením na úřední desce. Žalovaný dále k námitce týkající se výzvy k možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedl, že žalobci všechny zásadní informace získali z oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 5. 2011. Nebyli tedy zkráceni na svých právech, navíc mohli kdykoliv nahlížet do spisového materiálu. Ze zásady koncentrace

řízení plyne, že veškeré námitky lze uplatnit nejpozději při veřejném ústním jednání. K porušení povinnosti dle § 87 odst. 2 stavebního zákona žalovaný uvedl, že právní úprava neukládá stavebnímu úřadu dokládat důkazy o splnění této povinnosti, pouze pokud shledá, že informace vyvěšena nebyla, je povinen opětovně oznámit zahájení řízení. Z toho žalovaný dovozuje, že tato povinnost splněna byla. Žalobci své tvrzení navíc nepodložili žádnými důkazy a tyto námitky neuplatnili ani při veřejném ústním jednání, tedy v relevantní době. Žalovaný proto mohl tvrzení osoby zúčastněné na řízení a žalobců posoudit pouze jako dvě protichůdná tvrzení a vycházel ze skutečnosti, že stavební úřad je povinen postupovat v souladu se stavebním zákonem, to znamená, že informace o záměru byla vyvěšena. Závěrem žalovaný konstatuje, že námitky žalobců nesměřují vůči nesouhlasu s danou stavbou oplocení, nýbrž pouze k tomu, jakým způsobem správní orgán I. stupně vedl řízení a jak odůvodnil své rozhodnutí. Žalovaný proto navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

Na výzvu soudu se jako osoba zúčastněná na řízení přihlásila Ing. M. H., k jejíž žádosti bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve vyjádření uvedla, že správní orgán I. stupně oznámil zahájení územního řízení způsobem, který požaduje stavební zákon. I ona sama dostala své povinnosti zveřejnit informaci o svém záměru a o tom že podala žádost o vydání územního rozhodnutí. Učinila tak hned dvakrát, neboť první oznámení bylo strženo. Druhé oznámení zůstalo na jihovýchodní hranici pozemků asi ve vzdálenosti 1 m od veřejné cesty viset až do konání veřejného ústního jednání a bylo sejmuto až den následující. Jakékoli ohledání místa samého v době rozhodování o odvolání by proto již bylo bezpředmětné. Zákon po žadateli o vydání územního rozhodnutí nepožaduje, aby splnění své povinnosti jakkoli dokládal. V závěru se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila ke komplikovaným sousedským vztahům mezi žalobci a dalšími sousedy.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 1. 8. 2011 se žalobci odvolali proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o umístění stavby ze dne 30. 6. 2011. O tomto odvolání správní orgán I. stupně vyzkoumal všechny účastníky územního řízení a stanovil jim lhůtu k podání vyjádření. Dne 19. 8. 2011 se vyjádřila pouze osoba zúčastněná na řízení, a to tak, že svoji povinnost informovat o svém záměru na místě u předmětného pozemku splnila. Dne 29. 8. 2011 správní orgán I. stupně předložil žalovanému odvolání žalobců k rozhodnutí. Žalovaný o odvolání rozhodl dne 27. 10. 2011. Toto rozhodnutí doručil jednotlivě do vlastních rukou osobě zúčastněné na řízení a obci Věšín, ostatním účastníkům řízení včetně žalobců rozhodnutí doručil veřejnou vyhláškou.

Z provedené rekapitulace správního spisu je patrné, že prvním úkonem, který žalovaný vůči žalobcům v řízení o odvolání učinil, bylo oznámení rozhodnutí. Takový postup je běžně správními soudy vnímán jako závažné porušení procesních práv účastníka, neboť takto je účastník vyloučen z možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Lze odkázat například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, čj. 5 A 125/2002-73, publikovaný pod č. 1139/2007 Sb. NSS, jehož závěry, ačkoli se vztahují k ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), jsou zcela aplikovatelné i ve vztahu k ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Citované ustanovení zakotvuje jedno ze základních práv správního řízení vyplývajících mj. z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého platí, že každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Jeho smyslem je, aby správní rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Toto ustanovení se podle § 93 odst. 1 správního řádu obdobně použije i v řízení o odvolání, a to – s ohledem na podstatu tohoto institutu – v těch případech, kdy jde o podklady pro rozhodnutí nově pořízené odvolacím

správním orgánem nebo správním orgánem I. stupně v rámci postupu podle § 86 odst. 2 správního řádu. V samotném ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je dále stanoveno, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nemusí být dána žadateli, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, ani tomu účastníkovi řízení, který se tohoto práva vzdal. I toto pravidlo se v odvolacím řízení uplatní. Odvolací orgán proto nemusí dávat možnost vyjádřit se k novým podkladům rozhodnutí, hodlá-li v plném rozsahu vyhovět odvolateli, stejně jako v případě, kdy se odvolatel tohoto práva vzdal.

Je zjevné, že dát odvolateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí o odvolání (až na shora uvedené výjimky) je zcela nezbytné v situaci, kdy odvolací orgán doplňuje dokazování, či vychází z vyjádření jiných účastníků řízení, která byla podána po podání odvolání a o nichž nebyl odvolatel vyrozuměn. Právě k posledně uvedené situaci došlo v souzené věci, kdy žalovaný vycházel z tvrzení osoby zúčastněné na řízení obsaženého ve vyjádření k odvolání žalobců o tom, že povinnost ve smyslu § 87 odst. 2 stavebního zákona splnila, s odůvodněním, že žalobci své protichůdné tvrzení o nesplnění této povinnosti nepodložili žádnými důkazy.

Soud proto dospěl k závěru, že námitka žalobce brojící proti porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodná, neboť toto zkrácení procesních práv žalobců je podstatným porušením ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že byť to ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu výslovně nestanoví, vyplývá z povahy věci, že výzva správního orgánu účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, musí mít učiněno písemnou formou.

Další stěžejní námitka žalobců se týká splnění povinnosti podle § 87 odst. 2 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení, ve znění před novelou č. 350/2012 Sb., žadatel o vydání územního rozhodnutí „*zajistí, aby informace o jeho záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, byla bezodkladně poté, co bylo nařízeno veřejné ústní jednání, vyvěšena na místě určeném stavebním úřadem nebo na vhodném veřejně přístupném místě u stavby nebo pozemku, na nichž se má záměr uskutečnit, a to do doby veřejného ústního jednání. Součástí informace je grafické vyjádření záměru, popřípadě jiný podklad, z něhož lze usuzovat na architektonickou a urbanistickou podobu záměru a na jeho vliv na okolí. Pokud žadatel uvedenou povinnost nesplní, stavební úřad nařídí opakované veřejné ústní jednání.*“

Žalobce vytýká žalovanému, že při hodnocení jeho odvolací námitky, v níž tvrdil, že tato povinnost nebyla splněna, bez dalšího vycházel z tvrzení žadatelky. Přitom bylo již povinností stavebního úřadu, aby tuto skutečnost zjistil.

Povinnost stanovená v § 87 odst. 2 stavebního zákona stíhá žadatele o vydání územního rozhodnutí okamžikem nařízení veřejného ústního jednání. Z tohoto ustanovení žadateli vyplývá povinnost zajistit informování nejen veřejnosti, ale rovněž potenciálních účastníků řízení. Pokud tato povinnost splněna není, plynou z toho pro žadatele dvojí následky. Jednak je stavební úřad povinen nařídít opakované veřejné ústní jednání (§ 87 odst. 1 poslední věta stavebního zákona) a jednak stavební úřad žadateli za nesplnění uvedené povinnosti uložit pokutu [§ 178 odst. 1 písm. e) a § 180 odst. 1 písm. e) stavebního zákona].

Pro vedení samotného územního řízení a pro pozdější vydání územního rozhodnutí je stěžejní důsledek první. Z § 87 odst. 1 stavebního zákona totiž vyplývá, že konání veřejného ústního jednání je povinnou součástí územního řízení a tedy nutným předpokladem pro vydání územního rozhodnutí. Totéž platí pro konání opakovaného veřejného ústního jednání; i to je povinnou součástí územního řízení za předpokladu, že žadatel nesplní povinnost vyvěsit informaci o záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí. Stavební úřad si proto na začátku každého veřejného ústního jednání musí učinit jasno o tom, zda jsou

splněny podmínky pro jeho konání nebo zda je zapotřebí nařídit opakované veřejné ústní jednání. Pro tuto jeho úvahu přitom musí správní spis vždy poskytovat dostatečnou oporu. Za tím účelem si proto musí stavební úřad zajistit potřebné podklady. Zpravidla si prioritně vyžádá stanovisko žadatele, které uvede do protokolu o veřejném ústním jednání, případně si opatří podklady další. Rozsah těchto podkladů, které bude možné považovat za dostatečné, se vždy bude lišit v závislosti na konkrétních okolnostech jednotlivého případu, například v závislosti na tom, zda danou skutečnost bude některý z účastníků činit spornou či nikoli.

Jestliže stavební úřad dostojí těmto svým povinnostem, vyhne se později případným námitkám ze strany účastníků řízení, resp. zajistí, že bude možné se s těmito námitkami relevantním způsobem vypořádat. V souzené věci však obsah správního spisu takový postup neumožňuje. Stavební úřad před vydáním územního rozhodnutí skutečnost, zda žadatelka splnila povinnost uloženou jí v § 87 odst. 2 stavebního zákona, vůbec nezjišťoval. Až v rámci vyjádření k podanému odvolání žadatelka prohlásila, že uvedenou povinnost splnila. Z tohoto tvrzení žadatelky pak vyšel žalovaný při hodnocení odvolací námitky žalobců. Konstatoval, že ani žadatelka ani žalobci své tvrzení nedoložili žádnými důkazy. Žalobcům klade žalovaný k tíži to, že tuto námitku neuplatnili při veřejném ústním jednání, kdy mohlo být nařízeno nové veřejné ústní jednání či provedeny důkazy, které by vyvěšení informace ověřily. Žalovaný tedy vyšel z tvrzení žadatelky, neboť žalobci nevyvěšení informace nepodložili žádnými důkazy.

Je zjevné, že se žalovaný dostal do argumentační nouze, nikoli však vinou žalobců, ale jednoznačně vinou stavebního úřadu, který v rozhodné době nezajistil podklady pro úvahu o tom, zda byla splněna povinnost plynoucí z § 87 odst. 2 stavebního zákona. Na vině není ani žadatelka, která dle svého vyjádření nyní s odstupem času již není schopna skutečnost, že svoji povinnost splnila, doložit jinak než svým vlastním tvrzením.

Se závěry žalovaného nicméně nelze zcela souhlasit. Nelze ze dvou protichůdných tvrzení, z nichž ani jedno nebylo podloženo důkazy, vybrat jedno z nich a tomu bez dalšího uvěřit. Je zapotřebí také zdůraznit jedno ze základních východisek dokazování spočívající v tom, že dokazovat nelze něco, co neexistuje (tzv. negativní důkazní teorie). Z tohoto důvodu nelze po žalobcích fakticky požadovat jiný důkaz, než jejich vlastní výpověď (tvrzení).

Ani argument koncentrační zásadou není možné bez dalšího akceptovat. Je pravdou, že § 89 odst. 1 stavebního zákona stanoví pro územní řízení (a § 112 odst. 1 pro stavební řízení) koncentrační zásadu. K námitkám účastníků uplatněným po veřejném ústním jednání se v duchu této zásady již dále nepřihlíží. V tomto směru se právní úprava neliší od úpravy obsažené v předchozím zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů a je tak aplikovatelná i související judikatura správních soudů. Ve vztahu ke koncentrační zásadě Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94-87, publikovaném pod č. 619/2000 Soudní judikatury uvedl, že *„koncentrační zásada v řízení o povolení stavby ... má omezené užití v tom smyslu, že porušení kogentního právního předpisu hmotného nebo procesního práva v řízení nesmí správní orgán přejít již z úřední povinnosti. Je-li námitka účastníka, poukazující na porušení takového právního předpisu, učiněna v průběhu řízení jeho účastníkem i po uplynutí lhůty k námitkám stanovené, nemůže ji správní úřad odmítnout jako opožděně podanou, ale musí se jí věcně zabývat“*. Tuto povahu má i námitka týkající se nesplnění povinnosti stanovené § 87 odst. 2 stavebního zákona. Touto námitkou, i když byla vznesena až v odvolání, bylo proto zapotřebí se věcně zabývat a žalovaný to učinil. Odkazem na koncentrační zásadu ale jako by tento svůj postup hodlal popřít, proto jeho argument není v tomto ohledu zcela srozumitelný.

Argumentaci koncentrační zásadou by za daných okolností bylo možno použít, ovšem v poněkud jiném smyslu. Pokud by účastník řízení namítal tuto námitku až v odvolání,

příčemž mu bylo řádně doručeno oznámení o nařízení veřejného ústního jednání, případně se ho i účastnil, aniž zde cokoli namítl, bylo by možné argumentovat účelovostí jeho tvrzení, které by logicky ve srovnání s jinými důkazy ztratilo svoji váhu. V souzené věci však součástí správního spisu nejsou jiné důkazy prokazující opak.

Lze shrnout, že založily-li správní orgány svůj další postup v řízení na tom, že žadatelka splnila povinnost plynoucí z § 87 odst. 2 stavebního zákona, ačkoli závěr nemá oporu ve správním spise, je dán důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jelikož shora popsaná důkazní nouze, způsobená vadným postupem správního orgánu I. stupně, (i s ohledem na vyjádření žadatelky v soudním řízení) zjevně neumožňuje v odvolacím řízení dodatečně doplňovat dokazování ve vztahu k této podstatné skutečnosti, nezbyvá, než zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

V návaznosti na shora uvedené soud dodává, že i námitku žalobců spočívající v nedostatečích rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pro které měl žalovaný toto rozhodnutí zrušit a věc správnímu orgánu I. stupně vrátit k dalšímu řízení, považuje důvodnou, byť z jiného důvodu, než uvádí žalobci. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vadné především pro již shora popsanou chybějící úvahu o tom, zda žadatelka splnila povinnost uloženou jí v § 87 odst. 2 stavebního zákona, která nemá oporu ani v předloženém správním spisu. Na druhé straně žalobci namítanou stručnost odůvodnění správního orgánu I. stupně soud nepovažuje za důvod, proč by toto rozhodnutí mělo být automaticky rušeno, neboť krom shora uvedeného nedostatku, toto rozhodnutí v základních rysech odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 a 3 správního řádu.

Pro úplnost soud dodává, že novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013 dochází k výraznější změně i ve vedení územního řízení. Nově zákon počítá se dvěma kategoriemi územních řízení a rozlišujícím kritériem je povaha záměru, kterého se územní řízení týká, tj. zda jde o záměr posuzovaný ve zjišťovacím řízení, nebo pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, anebo záměr umisťovaný v území, ve kterém nebyl vydán územní plán, či nikoli.

U první kategorie záměrů § 87 odst. 2 stavebního zákona stanoví povinnost konání veřejného ústního jednání a rovněž zůstává – byť v upravené podobě – zachována informační povinnost žadatele o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí. Krom toho, že místo, kde má být tato informace vyvěšena, bude napříště vždy určovat stavební úřad v oznámení o zahájení územního řízení, dochází také k upřesnění důsledků nesplnění informační povinnosti žadatele. Pokud totiž žadatel uvedenou povinnost nesplní, stavební úřad nařídí opakované veřejné ústní jednání jen tehdy, mělo-li porušení této povinnosti žadatele za následek zkrácení práv účastníků územního řízení. V případě, že se neprokáže opak, má se za to, že žadatel povinnost vyvěšení informace splnil.

U druhé kategorie záměrů (těch, kde se záměr neposuzoval ve zjišťovacím řízení, nebo pro který nebylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, anebo záměr umisťovaný v území, ve kterém byl vydán územní plán) se podle § 87 odst. 1 koná toliko ústní jednání, od něhož lze i upustit. Informační povinnost žadatele v těchto územních řízeních zákon nestanoví. V těchto územních řízeních dochází ke snížení administrativní náročnosti celého řízení jako pro stavební úřady, tak i pro účastníky řízení. Vstřícnějším způsobem se upravuje například i způsob doručování, neboť nepůjde-li o řízení s velkým počtem účastníků, oznámení o zahájení územního řízení a další úkony v řízení se budou doručovat účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě.

Byť souzená věc svou povahou nepochybně spadá do této druhé kategorie záměrů, přesto bude zapotřebí ji dokončit podle dosavadní právní úpravy, neboť podle přechodných ustanovení k zákonu č. 350/2012 Sb. vztahujících se ke změně stavebního zákona (v část

první čl. II bod 14) se správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů s výjimkami, které se však netýkají územního řízení.

Nad rámec shora uvedených rozhodovacích důvodů soud nemohl přehlédnout způsob doručování v odvolacím řízení. Žalovaný zjevně v návaznosti na speciální úpravu způsobu doručování v územním řízení (§ 87 odst. 1 a 92 odst. 3 stavebního zákona) doručoval rozhodnutí o odvolání žalobců, kteří v původním územním řízení měli postavení účastníků řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona, těmto žalobcům veřejnou vyhláškou a pouze žadatele a obci Věšín doručoval toto rozhodnutí jednotlivě. Takový postup není správný. Odvolací řízení se vede podle správního řádu, a stavební zákon ve vztahu k vedení (včetně doručování) odvolacího řízení navazujícího na územní řízení žádná speciální pravidla nestanoví. Žalovaný proto při doručování rozhodnutí o odvolání měl postupovat podle obecné právní úpravy doručování obsažené v § 19 a násl. správního řádu, přičemž předpoklady pro doručování veřejnou vyhláškou vymezuje § 25 správního řádu.

S ohledem na shora konstatovaná pochybení jak v odvolacím řízení, tak v řízení před správním orgánem I. stupně, krajský soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) i c) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí, aniž nařizoval jednání, a současně podle § 78 odst. 3 zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobcům, jakožto úspěšným účastníkům řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí 15 504 Kč a skládá se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 6000 Kč a odměny za právní služby ve výši 9504 Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby pro každého z žalobců po 1680 Kč [převzetí a příprava zastoupení, jedno písemné podání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.], dále čtyři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o částku 1584 Kč odpovídající 20 % DPH. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobcům k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. prosince 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 5. 12. 2012 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Vlasáková